

РЕШЕНИЕ

№ 458

гр. ***, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ася Тр. Ширкова

при участието на секретаря ПЕТЯ СТ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от Ася Тр. Ширкова Гражданско дело №
20234430107068 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Делото е образувано по искова молба от “**** гр.*** против Д. С. В. с ЕГН **** от с.**** №103. Ищецът твърди, че депозирал заявление по чл.410 ГПК за вземане срещу ответника по реда на чл.410 ГПК. По заявлението било образувано ч.гр.дело № 3987/2023 по описа на РС ***, по което била издадена заповед за изпълнение. За издадената заповед ответникът в качеството на длъжник бил уведомен със залепване. След като му било указано, че може да предяви иск в едномесечен срок, ищецът подал настоящата искова молба. Твърди, че на 01.03.2019г. между „**** и ответника бил сключен договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху посочения в договора за лизинг лек автомобил и предоставил ползването му, за което бил съставен приемо-предавателен протокол. Твърди, че автомобилът бил оценен на 8800 лева, като лизингополучателят има самоучастие 1460 лева, а финансирането било в размер на 7340 лева. Твърди, че всички съществени условия били посочени в договора и в Общите условия, приети от ответника. Лизингополучателят поел задължение за заплащане на дължимата сума на месечни вноски, както и да ползва вещта с грижата на добър стопанин. Твърди, че договорът бил със срок 24 месеца, изтичащ на 20.02.2021г съгласно приложения погасителен план. Ищецът твърди, че лизингополучателят спрял плащанията по договора като последното било на 22.08.2019г. Поради неизпълнение, лизингодателят

уведомил лизингополучателя за разваляне на договора, с уведомление, връчено чрез залепване от **** Твърди, че на 29.06.2023г. регистрацията на автообила била прекратена на основание „издирване“ и до момента автомобилът не е възстановен на собственика. Ищецът твърди, че лизингополучателят дължи да заплати на лизингодателя лизинговите вноски по лизинговия договор с оглед законоустановеното разпределение на риска между страните, макар да не е установено по безспорен начин в рамките на наказателното производство той да е осъществил от субективна и обективна страна състава на обсебването. На основание чл.345 ТЗ вр чл.8.1 от приложимите към договора Общи условия за периода, през който договорът е действал, лизингополучателят дължи заплащането на договорените месечни вноски по погасителен план. С оглед невъзможността на ответника на върне лизинговоия актив, който е погинал, същият дължи да върне предсрочно непадежиралата главница, включена в анюитентните вноски за период датата на предсрочно прекратяване до крайния падеж по погасителен план като равностойност на липсващата вещ, в който смисъл е направено заявление, подадено до РС ***. В случай, че съдът не приеме това заявление за изрично обявяване на изискуемост на вземанията, моли съда да приеме настоящата искова молба за такова.

На основание чл.15.1 от приложимите ОУ, предвид допуснатата забава в плащанията на 7 до 23 вноски е начислена неустойка в размер на 265,11 лева към 26.01.2021г. в размер на законната лихва върху частта от вноската, представляваща главница от датата на падежа. На основание чл.15.5 ОУ, лизингополучателят дължи неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя в трикратен размер на договорената месечна вноски или общо в размер на 1361,19 лева дължима еднократно към датата на прекратяване на договора.

На основание чл.8.6 ОУ лизингополучателят дължи да възстанови на лизингодателя направените разходи за заплащане на данъци на основание чл.52-61 ЗМДТ за 2019г, 2020 и 2021г. и 2022 в размер на 939,29 лева, тъй като данъците са заплатени по сметка на СО – район *** по седалище на данъчно задълженото лице. На основание чл.8.6 вр. чл.8.7.4 ОУ, лизингополучателят дължи да възстанови на лизингодателя направените разходи дза заплащане а на застрахователните премии за автообила за периода до прекратяване на регистрацията му в размер на 1667,55 лева

В заключение моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът му дължи на основание чл.342 ал.2 ТЗ вр. чл.92 ал.1 ЗЗД и чл.86 ЗЗД 2135,59 лева падежирали и непогасени лизингови вноски за възнаградителна лихва по договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № AG0006873 дължими за период 20.09.2019г. – 26.01.2021г.; 265,11 лв неустойка за забава на плащането на лизингови вноски, дължими за периода 20.09.2019г. – 26.01.2021г, 1361,19 лева неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя начислена еднократно към датата на

прекратяване на договора на основание чл.15 ОУ, 1667,15 лева заплатени от лизингодателя застрахователни премии на основание ч.,л.8.6 от ОУ вр. чл.345 ал.2 ТЗ, 939,29 лева заплатен данък по чл.52 ЗМДТ на основание чл.8.6 вр. чл.345 ал.2 ТЗ, 353,78 лева остатъчна главница към датата на прекратяване на договора, ведно със законната лихва върху главниците считано от подаване на заявлението.

В законовия едномесечен срок ответникът, представляван от назначения особен представител изразява становище, че оспорване може да се направи само когато длъжникът претендира, че няма правоотношения с финансовата институция и не е подписвал договор за такива правоотношения. Твърди, че когато няма такива твърдения, е налице задължение, което не следва да се оспорва по основание и размер. Тъй като няма контакт с ответника, но не може да признае иска, не възразява да бъде назначена съдебно-счетоводната експертиза, тъй като същата ще изясни размера на задължението.

В съдебно заседание не се явява представител на ищцовото дружество. Ответникът се представлява от назначения особен представител, който изразява становище съдът да се произнесе съобразно представените по делото доказателства.

За успешното провеждане на предявените искове, **в тежест на ищеца** е да докаже учреденото по негова инициатива заповедно производство по реда на чл.410 от ГПК и издадена в негова полза Заповед за изпълнение; спазване на срока по чл.415, ал.1 от ГПК; съществуването на твърдяното вземане в негова полза вземане по договор за лизинг по основание, размер и длъжник; че е изправна страна по договора за лизинг. Съответно в тежест на ответника по делото е да установи всички положителни правоизключващи и правопогасяващи възражения по исковете, от които черпи благоприятни за себе си правни последици, включително, че е изправна страна по договора, или в случай, че е неизправна страна, е заплатил претендираните поради неизпълнение суми.

На 13.07.2023г. ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение, по което е образувано ч.гр.дело №3987/2023г. По същото е издадена заповед № 2581/16.08.2023г., с което е разпоредено Длъжникът Д. С. В., ЕГН ***, от с. ***, п.к. 5859, общ. *** № 103 ДА ЗАПЛАТИ на „*** /предишно наименование *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, 3900, ул. ***** № 5, законен представител ***** сумата 12388,15 лева, ведно със законната лихва, върху главницата от 13.07.2023 г. до окончателното плащане, 247,76 лева държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение.

Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника чрез залепване по реда на чл.47 ал.5 ГПК. Съдът е разпоредил на заявителя, че може да предяви установителен иск за вземанията си в едномесечен срок. В едномесечния срок е постъпила исковата молба по настоящето дело.

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл.415, ал.1 ГПК във вр. с чл.342, ал.2 ТЗ вр. с чл.345 ТЗ и чл.79 ЗЗД и чл.92 ЗЗД.

За възникване на субективното материално право за заплащане на лизингово възнаграждение по иска с правно основание чл.422 ГПК във вр. с чл.415, ал.1 ГПК във вр. с чл.342, ал.2 ТЗ вр. с чл.345 ТЗ, следва ищецът да установи наличието на следните материалноправни предпоставки: 1. наличие на действително правоотношение по договор за финансов лизинг; 2. лизингодателят да е придобил вещта от продавача, като я е предал във фактическата власт на лизингополучателя и му е предоставил ползване на обекта на лизинга в рамките на уговорения срок.

От фактическа страна съдът установи следното :

По делото е приложен договор за финансов лизинг, сключен между страните на 01.03.2019г. от който се установява, че помежду им е възникнало облигационно правоотношение. С договора ищецът е поел задължение да придобие собствеността по отношение на лек автомобил марка „BMW X5 с идентификационен номер на рамата WBAF71000LU91230, с рег.№ ЕН 4164 КР и е предоставил ползването му на лизингополучателя с приемо предавателен протокол от същата дата. С договора за лизингополучателя е възникнало задължение да заплаща лизинговите вноски с общ размер на лизинговата стойност от 7340 лв., ведно с начислена възнаградителна лихва от 3457,21 лв. при годишен лихвен процент от 41,16 %. В договора е установено, че при подписване на договора лизингополучателят е заплатил първоначална вноска от 1460 лв. Към договора е представен погасителен план, в който е установено, че задълженията за главница и лихва подлежат на заплащане на 24 погасителни вноски, с размер на първата вноска от 361,42 лв. и размер на останалите вноски от 453,73 лв., с краен падеж на задълженията – на 20.02.2021г.

Спорните въпроси са прекратен ли е договорът за лизинг едностранно от лизингодателя и възникнали ли са вземания в полза на лизингодателя след този момент за лизингови вноски, както и суми за застрахователна премия по застраховка ГО, суми за платен пътен данък за ПС, неустойка за забавено плащане.

Съобразно т.13.5 от двустранно подписаните Общи условия към процесния договор за лизинг, в случай на забава в плащането на лизингова вноска, ДДС, първоначални разходи с повече от пет дни, лизингодателят има право да прекрати договора. Съгласно т.13.6 от ОУ, прекратяването се упражнява с изпращането на писмено уведомление от лизингодателя до лизингополучателя без предизвестие, като договорът се счита прекратен от датата посочена в известието. Видно е, че по делото е приложено съобщение от ****с Изх.№ 233/07.01.2021 , от което е видно, че ищцовото дружество в качеството си на лизингодател, чрез залепване, е уведомил ответника като лизингополучател, че прекратява договора едностранно поради неизпълнение

на задължението за плащане на дължимите по договора суми.

От приетата по делото и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че лизингополучателят е заплатил сумата от общо 4521,46 лв., с която сума са погасени 300 лева такса приоритетно разглеждане, 120 лева такса регистрация в КАТ, 1460 лева първоначална вноска, 1320,58 лева главница, 1309,49 лева договорна лихва, 0,72 лева неустойка за забава и 10,67 лева данък МПС.

Вещото лице е установило, че незаплатените лизингови вноски за главница по падежирали вноски към дата на прекратяване на договора – 26.01.2021г. са в размер на **5665,64 лева**, а главницата след прекратяване на договора е в размер на **353,78 лева**; договорната лихва е в размер на **2135,59 лева** за периода 20.09.2019г. - 26.01.2021г.; неустойката за забава върху неплатените главници е в размер на **265,11 лева** за периода 20.09.2019г-26.01.2021г.; неустойката за прекратяване на договора е в размер на три месечни вноски **1361,19 лева**.

В заключението е посочено и задължението на основание чл.8.6 вр. чл.8.7.4 от ОУ заплатени разходи за данък МПС и застраховка. При изготвяне на заключението вещото лице е ползвало първични счетоводни документи и е съобщило, че в исковата молба се претендира данък МПС в размер на 939,29 лева, но счетоводно е начислено в размер на 946,96 лева. Установило е също, че в претенцията е включен и данък за 2022г. в размер на 279,49 лева. Тъй като през 2022г. договорът е бил прекратен, то съдът счита, че след прекратяване на договора данък не се дължи, поради което претенцията за данък на МПС е основателна до сумата от **667,47 лева**, като за разликата до 939,29 лева следва да се отхвърли.

Вещото лице е установило в заключението, че размера на застраховка „Гражданска отговорност“ до края на срока на договора е в размер на 704,72 лева, и включва заплатени от лизингодателя суми както следва : на 11.07.2019г. в размер на 326,35 лева, на 16.10.2020 в размер на 69,70,; на 25.01.2021г. 69,70 лева,; 14.04.2021г. 68,68 лева,; на 06.08.2021г. 100,59 лева и на 25.01.2021г. – 69,70 лева. С оглед заключението, съдът приема, че претенцията за заплатени от страна на лизингополучателя вноски по застраховка „Гражданска отговорност“ е основателна до сумата от **704,72 лева** като за разликата до претендираната сума от 1667,55 лева претенцията се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, ответникът дължи разноси на ищеца в размер на 2327,55 лева за исковото прозиводство и 313,10 лева за заповедното.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО по исковете с правно основание чл.422 ГПК във вр. с [чл.415, ал.1 ГПК](#) във вр. с чл.342, ал.2 ТЗ вр. с [чл.345 ТЗ](#) и [чл.79](#)

33Д и чл.92 33Д, че Д. С. В., ЕГН ***, от с. ***, п.к. 5859, общ. *** № 103 дължи на „*** /предишно наименование ****, със седалище и адрес на управление: гр.****, 3900, ул.***** № 5, законен представител **** сумата **11153,50 лева**, ведно със законната лихва, върху главницата от 13.07.2023г. до окончателното плащане, от която сума : 5665,64 лв. – главница, представляваща падежирали лизингови вноски по Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив №G0006873/01.03.2019г., дължими за периода от 20.09.2019г. до 26.01.2021г., сумата от 2135,59 лв. – възнаградителна лихва за периода от 20.09.2019г. до 26.01.2021г., сумата от 265,11 лв. - неустойка за забава за периода от 20.09.2019г. до 26.01.2021г., 1361,19 лева неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя начислени еднократно на датата на прекратяване на договора на основание чл.15.5 от Договора за лизинг, 704,72 лева заплатени от лизингодателя застрахователни премии на основание чл.8.6 от ОУ вр. чл.345 ал.2 ТЗ, 667,47 лева заплатен данък по чл.52 и сл. от ЗМДТ на основание чл.8.6 от ОУ вр. чл.345 ал.2 ТЗ и 353,78 лева остатъчна главница към датата на прекратяване на договора, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозирание на заявлението за издаване на заповедта за изпълнение – 13.07.2023г., до окончателното изплащане на вземането, за които вземания е издадена Заповед № 2581/16.08.2023г. по ч.гр.д. № 3987/2023г. по описа на Районен съд – ***, като **ОТХВЪРЛЯ**

предявения иск за заплащане на застрахователни премии на основание чл.8.6 от ОУ вр. чл.345 ал.2 ТЗ за разликата над уважения размер от 704,72 лева до пълния му предявен размер от 1667,55 лева и заплатен данък по чл.52 и сл. от ЗМДТ за разликата над 667,47 лева до пълния му предявен размер от 939,29 лева.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ГПК Д. С. В., ЕГН ***, от с. ***, п.к. 5859, общ. *** № 103 да ЗАПЛАТИ на „*** /предишно наименование ****, със седалище и адрес на управление: гр.****, 3900, ул.***** № 5, законен представител *** сумата от **313,10 лева** – разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 3987/2023г. и сумата от **2327,55 лева** – разноси в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд- *** в двуседмичен срок от връчването му на страните

Съдия при Районен съд – ***: _____